

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 875/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 8 lipca 2019 roku sygn.. akt II K 913/18			
1.2 Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.11.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.		

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Wskazać fakt</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>1</p>	<p>wskazany w pkt 1, 2, 7 9, 12 13 14, 15 i 16 apelacji oskarżonego oraz w pkt a apelacji obrońcy zarzut błędnego ustalenia, że oskarżony w okresie objętym zarzutem nie płacił alimentów oraz nie sponosił zaległości alimentacyjnych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>2</p>	<p>wskazane w pkt b apelacji obrońcy zarzuty naruszenia prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku tj. art. 4 k.p.k. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez odmówienie wiarygodności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>wyjaśnieniom oskarżonego bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, przez jednostronną ocenę materiału dowodowego, zaniechanie interpretacji zaświadczenia o dokonanych wpłatach z k. 121 i nast. na korzyść oskarżonego, bezkrytyczne przyjęcie za dowód winy dokumentów i zeznań A. K. i S. K.</p>		
3	<p>wskazany w pkt 3 apelacji oskarżonego zarzut nieuwzględnienia wniosku o przesłuchanie świadków D., P., K. i M. K..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
4	<p>wskazany w pkt 4 apelacji oskarżonego zarzut przewlekłości procesu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
5	<p>wskazany w pkt 5 apelacji oskarżonego zarzut odstąpienia od przeprowadzenia mediacji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
6	<p>wskazany w pkt 6, 8, 11 apelacji oskarżonego zarzut stronniczości sądu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
7	<p>wskazany w pkt 10 apelacji oskarżonego oraz pkt c apelacji obrońcy zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
1	<p>- Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, są prawidłowe, gdyż stanowią wynik niebudzącej żadnych zastrzeżeń oceny zebranych w sprawie dowodów.</p> <p>- w obowiązującym stanie prawnym ustawodawca zrezygnował ze znamienia „uporczywości” uchylania się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz wprowadzenia „sztywnego” określenia wysokości zaległości alimentacyjnych, przez wskazanie, że ich łączna wysokość ma stanowić równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe, wynosi co najmniej 3 miesiące;</p> <p>- z dowodów zgromadzonych w sprawie, a przede wszystkim z załączonych kart rozliczeniowych komornika jasno wynika, że w okresie objętym zarzutem oskarżony tylko częściowo (w niepełnym wymiarze) wywiązywał się z obowiązku wpłaty</p>	

alimentów 500 złotych na rzecz syna S. i 800 złotych na rzecz córek D. i P.. Uchybił on zapłacie więcej, niż równowartość trzech miesięcznych rat alimentacyjnych. W związku z powyższym swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k.k.;

- przewod sądowy nie wykazał, aby w okresie objętym zarzutem oskarżony wyrównał zaległość alimentacyjną;

- oskarżony jest osobą w pełni sił, zdrową, posiada wyuczony zawód i z całą pewnością – zwłaszcza na obecnym rynku pracy – mógł znaleźć takie zatrudnienie, które pozwalałoby mu wywiązać się z zapłaty zasądzonych alimentów, a nawet podjąć zatrudnienie dodatkowe. Od osoby, która jest obarczona obowiązkiem alimentacyjnym, należy takiej ponadprzeciętnej aktywności w poszukiwaniu zatrudnienia oczekiwać;

- przewod sądowy nie wykazał, iż oskarżony w okresie objętym przypisanym mu przestępstwem, dodatkowo przekazywał pokrzywdzonym, brakujące do pełnej kwoty raty alimentacyjnej pieniądze, z pominięciem komornika. Jeśli już, to można mówić o jakichś

	<p>drobnych kwotach rzędu 10 złotych (zeznania S. K. – k. 144). Nie może być to oczywiście traktowane jako wypełnienie obowiązku alimentacyjnego, jasno określonego, co do wysokości, w orzeczeniach Sądu Rejonowego w Radomsku;</p> <p>- mimo istniejącej prawnej możliwości, oskarżony nie występował do Sądu Rejonowego o zmniejszenie wysokości obowiązku alimentacyjnego.</p>	
2	<p>- Apelacja nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w skardze apelacyjnej mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na subiektywnej oraz wybiórczej ocenie zebranych w sprawie dowodów;</p> <p>- nie można podzielić twierdzeń skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał stronnictwej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku,</p>	

wskazał, dlaczego jednym dowodom należało dać wiarę, a innym z kolei – waloru takiego odmówić;

- ocena zgromadzonych w sprawie dowodów została dokonana przez Sąd I instancji zgodnie z wiedzą i doświadczeniem życiowym i nie narusza przepisu art. 7 k.p.k.;

- skarżący nie wykazał, by dokonana przez Sąd I instancji ocena zeznań świadków A. K. i S. K. była wadliwa. Skarżący nie wyjaśnił również, dlaczego Sąd Rejonowy nie mógł się – jego zdaniem – opierać przy ferowaniu wyroku na zaliczonych w poczet materiału dowodowego dokumentach oraz zeznaniach ww. świadków;

- nie jest zasadnym zarzut braku wzięcia pod uwagę przez Sąd meriti zaświadczenia o dokonanych przez oskarżonego wpłatach (k. 121 i nast.). Sąd Rejonowy miał na względzie, że komornik potrącał oskarżonemu część wynagrodzenia oraz część zasiłku dla bezrobotnych na poczet alimentów (uzasadnienie zaskarżonego wyroku - k. 267, 268);

- w sprawie nie zachodziła również sytuacja zaistnienia nie dających się usunąć wątpliwości odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu

czynu. Nie dające się usunąć wątpliwości to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi, przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.). Tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego nie oznacza powinności wybierania wersji korzystniejszej. Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy dowodów, to jest tę, która wynika z decyzji o ich wiarygodności. Jeszcze raz podkreślić należy, iż rozumowanie przytoczone przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spełnia wymogi art. 7 k.p.k. z uwagi na fakt, iż ocena wartości zebranych dowodów została dokonana przez Sąd I instancji wszechstronnie, we wzajemnym ich kontekście, zgodnie z wiedzą i doświadczeniem życiowym;

- odnośnie zarzutu wadliwego sporządzonego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazać należy, że ustawodawca wprowadził do kodeksu postępowania karnego przepis art. 455a,

	<p>zgodnie z którym nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.</p>	
3	<ul style="list-style-type: none">- Świadkowie złożyli pisemne oświadczenia o tym, że chcą skorzystać z prawa do odmówienia składania zeznań;- oskarżony na rozprawie w dniu 30.01.2019 roku cofnął wniosek o przesłuchanie ww. świadków (k.141).	
4	<p>Podstawą zmiany zaskarżonego wyroku przez Sąd II instancji mogą być tylko takie naruszenia prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na jego treść (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a skarżący nie wykazał, aby rozpoznanie niniejszej sprawy przez okres około 8 miesięcy miało wpływ na treść zapadłego wyroku.</p>	
5	<ul style="list-style-type: none">- Zgodnie z treścią art. 23a k.p.k. przeprowadzenie postępowania mediacyjnego nie jest obligatoryjne, co oznacza, że sąd pomimo złożonego wniosku, a nawet zgody pozostałych stron nie ma obowiązku (a jedynie możliwość) skierowania sprawy do mediacji;- na rozprawie w dniu 1.07.2019 roku strony cofnęły wniosek o	

	przeprowadzanie mediacji (k.248).	
6	<ul style="list-style-type: none"> - Lektura protokołów rozprawy nie daje podstaw do podzielenia twierdzeń oskarżonego, iż Sąd Rejonowy w sposób nieuprawniony oddalał jego wnioski procesowe; - z protokołów tych nie wynika również by sędzia – przewodniczący miał „proponować” oskarżonemu dobrowolne poddanie się karze. Nawet jeżeli sędzia pouczył o takiej możliwości, to i tak nie świadczy to jeszcze o stronniczości sędziego; - w toku procesu, ani oskarżony, ani jego obrońca, nie składali wniosków o wyłączenie sędziego z powołaniem się na jego stronniczość, czy też negatywne nastawienie do oskarżonego. 	
7	<p>Zgodnie z art. 53 § 1 k.k. wymierzając karę sąd musi mieć na uwadze, aby nie przekraczała ona stopnia winy, społecznej szkodliwości oraz to aby orzeczona kara spełniła cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd powinien mieć również na uwadze właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie oskarżonego przed i po popełnieniu przestępstwa.</p>	

Przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. jest zagrożone alternatywnie: grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności, przy czym ustawodawca preferuje kary łagodniejszego rodzaju, chyba że kara ta może nie spełnić celów kary. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 § 1 k.k. jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Zawarta w art. 58 § 1 k.k. dyrektywa pierwszeństwa rodzajowych kar wolnościowych, stanowi realizację konstytucyjnej zasady proporcjonalności reakcji prawnej (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), zgodnie z którą: „ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać

istoty wolności i praw”. Nie budzi wątpliwości, że pozbawienie wolności jest jedną z najdalej idących ingerencji w prawa i wolności człowieka. Ustawodawca zatem założył, że w przypadku występku zagrożonych karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności sądy będą mogły korzystać z takiej możliwości, tylko wtedy, kiedy inne kary okażą się niecelowe. Słusznie wskazuje się w orzecznictwie i doktrynie, że „sąd zobowiązany jest wybrać taki rodzaj i rozmiar sankcji, który realizuje konstytucyjnie usprawiedliwione cele prawa karnego, w najmniejszym stopniu ogranicza prawa i wolności skazanego” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23.11.2000 roku - II AKa 147/00).

W rozpoznawanej sprawie mając na uwadze okoliczności czynu, przy sankcji określonej alternatywnie, nie było potrzeby, z punktu widzenia osiągnięcia celów kary, sięgać od razu po karę najsurowszego rodzaju, czyli karę pozbawienia wolności. Nie zaistniała bowiem w niniejszej sprawie sytuacja, że oskarżony w ogóle zlekceważył obowiązek alimentacyjny, uchylał się od pracy zarobkowej i nie

płacił żadnych alimentów. Oskarżony realizował ów obowiązek, a jedynie w niewystarczającej wysokości. Społeczna szkodliwość jego czynu była zatem mniejsza, niż w większości spraw o niealimentację, kiedy to oskarżeni w ogóle uchylają się od jakiegokolwiek pracy zarobkowej. Przekłada się to również na odpowiednio mniejszy stopień zawinienia oskarżonego P. K..

Trzeba mieć oczywiście na względzie, że oskarżony jest osobą karaną. Zauważyć jednak trzeba, że wcześniejsze jego skazania dotyczyły przestępstw innego rodzaju, niż niealimentacja.

Tak więc – w przekonaniu Sądu Okręgowego – w realiach przedmiotowej sprawy, wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów wychowawczych i zapobiegawczych jest wymierzenie kry ograniczenia wolności, która uwzględni stopień zawinienia, sylwetkę sprawcy i jest adekwatna do wagi czynu. Taka kara będzie stanowiła dla oskarżonego wymierną i realną dolegliwość wpływającą na uzmysłowienie mu nieopłacalności tego typu zachowań i nieuchronności reakcji karnej, a także wystarczająco wpłynie na

	postawę oskarżonego w kierunku przestrzegania przez niego społecznie akceptowalnych norm zachowania.		
	Wniosek		
	1. o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
2. Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
3. o zmianę wyroku i złagodzenie oskarżonemu wymierzonej kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
	1. żaden z podniesionych zarzutów wskazujących na to, iż oskarżony nie dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu nie okazał się zasadny.		
2. nie zostały spełnione warunki wskazane w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. zezwalające na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania			
3. zarzut rażącej niewspółmierności			

orzeczonej kary okazał się zasadny, o czym była mowa już wyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3	Przedmiot utrzymania w mocy	
o.1Całość zaskarżonego wyroku, za wyjątkiem rozstrzygnięcia o karze.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		

Pomijając rozstrzygnięcie o karze zaskarżony wyrok okazał się słuszny i odpowiadający prawu. W tym zakresie zarzuty skarżących nie okazały się zasadne, o czym była już mowa wyżej.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
o.o.1Wymierzona oskarżonemu kara		
Zwięźle o powodach zmiany.		
Powody wymierzenia oskarżonemu kary ograniczenia wolności w miejsce kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy przedstawił w pkt 3 ad. 7 niniejszego uzasadnienia		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia.			
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.			
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.			
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia.			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
1	3	Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o treść § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348).	
6. Koszty Procesu			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
P. K.	4	Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd Okręgowy – na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami)	

		- zwolnił go w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.	
7. PODPIS			